

Indenrigsministeren (Kjær): Jeg takker Udvalget for dets Arbejde og for dets Indstilling.

Jeg skal i Anledning af den ærede Ordførers Bemærkninger og i Anledning af, hvad der er fremført i Betænkningen, sige, at Medicinpriserne jo i Aar har faaet en Nedsættelse, en meget klækkelig Nedsættelse — man vil fra forskellig Side, navnlig fra Apotekerside, vistnok ogsaa mene, at man er kommet lovlig langt ned. Det mener man naturligvis ikke fra Ministeriets Side, da man har gennemført Ordningen. Men selv om der altsaa i Aar er foretaget en ikke ubetydelig Nedsættelse, indrømmer jeg, at Spørgsmaalet om Medicinprisernes Højde jo er til Stede paa ethvert Tidspunkt, og man vil naturligvis følge Udviklingen fra Ministeriets Side; og skulde der være Mulighed for en yderligere Nedsættelse, vil en saadan komme. Men man kan ikke uden videre direkte sammenligne de to Ting, Medicinprisernes Højde og Apotekerfondens Størrelse, med hinanden. Selv om man sætter Apotekerpriserne ned, vil det ikke, i alt Fald ikke i fuldt Omfang, vise sig gennem en mindre Stigning i Apotekerfondens Størrelse. Hele det Spørgsmaal er imidlertid Genstand for Overvejelse, og naar disse Overvejelser er slut, vil man naturligvis komme til Rigsdagen med de Forslag, man maatte anse for nødvendige.

Hvad angaar Recepttvangen er det rigtigt, at der eksisterer en saadan. Efterhaanden som Varemangelen aftager, maa der vel være Mulighed for at ophæve den, og det vil naturligvis ske.

Ordføreren omtalte til Slut Mangelen paa Personale, og det kan jo ikke nægtes, at vi paa dette Omraade staar over for en endogsaa meget alvorlig Situation. Forholdet er det, at man paa en Del, vistnok en halv Snes af de mindre Apoteker Landet over i Dag praktisk talt ikke har nogen Art af Medhjælp. Man har ingen Farmaceuter og ingen Defektricer. Følgen deraf er blevet, at man har maatte give Apotekeren Lov til at lukke Apoteket visse Timer af Dagen, idet der dog maa være nogle Øjeblikke, hvor han kan fjerne sig fra Apoteket. Det er mig dog bekendt, saa vidt jeg har kunnet faa det opklaret, at der ikke er sket nogen væsentlig Skade i den Anledning. Man har klaret sig igennem, men naturligvis maa man søge frem til en anden og bedre Ordning, og man kommer da næppe udenom at gaa bort fra den nuværende Ordning, hvorefter det hvert Aar bestemmes mellem de paagældende Organisationer, hvor mange

Disciple der maa antages, og jeg kan sige, at man fra Ministeriets Side allerede paa dette Tidspunkt har bedt Organisationerne om en Forhandling angaaende disse Spørgsmaal. Man kan ikke fra Organisationernes Side paastaa, at det er et Spørgsmaal, som de alene skal bestemme over. Forholdet maa være det, at Ministeriet maa sørge for, at der er den virkelig nødvendige Betjening, saa at der kan skaffes Befolkningen Medicin.

Jeg skal med disse Bemærkninger endnu en Gang anbefale Lovforslaget til Vedtagelse i det høje Ting.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Tekst og dets Overgang til tredie Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Lov Nr. 475 af 1. Oktober 1945 om Erstatning til Besættelsestidens Ofre.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1776).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredie Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets §§ 1—3 og dets Overgang til tredie Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Man gik derefter til:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Lønninger m. m. til Folkeskolens Lærere.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1782).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.